

Quadern de cultura

¡Adéu, Jaume!

Un llibre, un disc i un programa de TV-3 acomiaden Sisa de la vida artística

El dia de Nadal, la TV-3 li dedicava un programa especial, acaba d'aparèixer un àlbum doble seu amb disset peces musicals i l'editorial Llibres del Mall li ha publicat *Lletres Galàctiques*, un calaix ple de textos, cançons, retalls i galindaines. Jaume Sisa se'n va. I amb aquesta

Adon BELTRAN

triple aparició compon un comiat que tenia anunciat des del passat mes de juny.

Fa setze anys que començà el seu vol de mus-sol musical. En fa deu que feu públic el que ha estat quasi un manifest: aquella convenció d'herois de la ficció infantil, tan tendra i tan màgica, titulada *Qual-sevol nit pot sortir el sol*. D'aleshores ençà, Sisa no

La portada de «lletres galàctiques»

ha renunciat a fer possible el miracle i ha tingut la virtut de no perdre l'oremus, la difícil virtut de la fidelitat a uns orígens i unes inspiracions. Ara ens diu: «Cantautor català sense cap compromís, amb el cor net i clar i ben feliç, diu adéu al país». Sembla, doncs, que se'n va. Sí, sí, se'n va. I diu que ho fa perquè vol reconèixer la persona que hi ha darrere el personatge.

Una recerca, aquesta que pretén el cantant, que els artistes intenten tard o d'hora, però que només duu alguns a solucions radicals. Sisa busca la vida i l'ha tinguda sempre entre les mans. Al cap i a la fi, només cal repassar els seus productes. Després de la gran cerimònia inicial, plena de cordialitat, de «*Qualsevol nit...*», dibuixa un vol personalíssim amb *Galeta Galàctica*, *La Catedral* i *La màgia de l'estudiant*.

Els contes de Pere Calders, la capacitat creativa del grup Dagoll-Dagom i la seua música conver-

geixen, l'any 1979, en una petita meravella anomenada *Antaviana*. Jaume havia dit que es considerava «un cantant melòdic a qui cada dia interessa més el teatre». Dit i fet. Aquella col·laboració amb Dagoll-Dagom continuaria en 1981 amb *La nit de Sant Joan*. Entremig, un treball magnífic: *Barcelona postal*. L'any 1983, amb *Roda la música*, Sisa faria un retorn als inicis i un viatge a la «immaduresa» sentimental i ingènua que sempre ha defensat.

En un país sacsejat per esdeveniments transcendents, enmig d'una transició política amb tocs de farsa tràgica i utopies esmicolades a força de baixades criminals a la realitat, Sisa ha estat un cantant aferrat a una mitologia plena de referències populars. La seua ha estat una poesia de la quotidianitat, sempre a la recerca del misteri que hi ha darrere de cada cosa, amagada en els plecs nostàlgics d'un ritme musical, d'un personatge d'història gràfica, d'un celobert de barri obrer o una ciutat viscuda amb un pessimisme tendre i somniador.

Em ve ara un dubte que potser compartesc amb Jaume Sisa. ¿Fins a quin punt la seua és la música d'una generació? Els fills de la postmodernitat, el punk, i les calculadores, ¿quina fascinació poden sentir davant la regalissia, el mambo, el twist, els «guateques» i les melodies cadencioses? Es tracta d'un dilema de poca importància, però empenya-

Sisa busca Sisa